

Nieuwjaarsreceptie ener eenmanszaak (de stagiaire doet verslag)

Afgelopen dinsdagavond vond onze nieuwjaarsreceptie plaats, zoals altijd traditiegetrouw gehouden op 8 januari 2008.

Hoewel de nieuwjaarsborrel alleen bedoeld was voor personeel (wij hebben immers zo ontzettend veel klanten: die zouden we hier nooit allemaal kwijt kunnen), mocht iedere medewerker wel één introduc e meenemen, zelfs de uitzendkrachten. De avond begon met een heerlijk lasagnebuffet (compliment, Coby!) in de speciaal voor dit doel feestelijk versierde kantine.

Vervolgens werd er koffie geserveerd met naar keuze een heerlijke mokkakoek of twee van die kerstkransjes die sinds vorige week zo zijn afgeprijsd bij de Aldi. Daarna was er de rest van de avond voor iedereen boven de 18 sap met wodka en zoute pinda's, zo veel als je er maar kon eten. En wat zag iedereen er mooi uit! Het was wel duidelijk dat alle zondagse kleren speciaal voor deze gelegenheid uit de kast waren gehaald.

Onze directeur hield een erg lange toespraak, die echter geen moment verveelde. Hij lardeerde zijn verhaal met talloze goede grappen en hilarische anekdotes (zoals alleen onze directeur dat kan) waarmee hij de lachers dan ook behoorlijk op zijn hand kreeg. Hij lachte zelf nog het allerhardst. Vervolgens onthulde hij de tamelijk ambitieuze bedrijfsplannen voor het komende jaar. Hij zei dat Het Boek nu eindelijk moet gaan uitkomen en dat de directie heeft besloten dat het voltooiën van de company-website het eerste kwartaal hoogste prioriteit heeft. Ook blikte hij in zijn speech alvast vooruit naar het tienjarig jubileum, met de daaraan gekoppelde serie groots opgezette festiviteiten, dat voor 4 februari 2009 in de agenda staat. Nieuwe visitekaartjes, een centrale droppot, twee bont gekleurde ballonnen op élk kantoor, een gezamenlijk uitstapje naar een winkelcentrum: er staat ons nog wat te wachten! Daarna hief hij het glas en duidelijk ontroerd wenste hij ons een gelukkig en wederom succesvol nieuwjaar. Frits van boekhouding mocht vervolgens de positieve jaarcijfers van 2007 bekendmaken, waarbij door alle aanwezigen langdurig werd geapplaudisseerd (de vrouw van de systeembeheerder begon luidkeels: "Theo! Theo! We love Theo!" te roepen, maar toen bleek dat haar spontane huldeblijk geen bijval vond, kreeg zij een rood hoofd en een best wel verdachte hoestbui).

En toen gingen alle remmen los. Op een groot televisiescherm konden we naar Lingo kijken, SBS Shownieuws en het Journaal (met Sacha de Boer!). De computer in het atelier speelde allemaal heel vrolijke mp3-bestandjes af. Door de typkamer schalde de laatste cd van Jannes, de Greatest Hits van Hilbrand Nawijn die we afgelopen feestdagen (verrassing!) allemaal kregen in plaats van een fatsoenlijk kerstpakket en verder natuurlijk veel Guatemalaaanse v... Guatemalteekisch... Guatellimistische... Guatili... en heel veel volksmuziek uit Guatemala. De heer Bennes rookte tijdens het feest een forse sigaar. Gewoon binnen! Zomaar, zonder een raam open! Onze baas is ook z 'n rebel. De jongens van het magazijn begonnen een polonaise en een enkeling waagde zich dapper aan een linedance, aangemoedigd door onze enthousiaste werkgever.

Het feest ging door tot in de kleine uurtjes. Om kwart voor elf verliet uiteindelijk ook de laatste achterblijver het pand, zodat iedereen nog op tijd thuis was om Draadstaal op Nederland 3 te kunnen zien (dat is hier verplicht, anders zouden wij de volgende ochtend namelijk geen idee hebben welke stemmetjes onze baas de hele tijd loopt na te doen).

Vlak voor wij weggingen, zei onze directeur nog even dat wij hem de volgende ochtend niet al te vroeg op kantoor hoefden te verwachten omdat hij eerst naar een bespreking moest. Vrij lang. Heel ver weg. En best wel heel erg belangrijk, zei hij. Het ging om grote bedragen. Er

stond echter vreemd genoeg geen afspraak in zijn agenda. Toen hij probeerde uit te leggen dat deze meeting plotseling was ingelast en dat dat allemaal wel goed zat (of iets in die geest, hij was inmiddels niet zo goed meer te verstaan), zei hij dat wij hem daar ook niet hoefden proberen te bellen, omdat zijn mobieltje in die buurt absoluut geen bereik had. Rond de middag zou hij zich heus wel weer melden.

Conclusie: wat een inspirerend feest! En zo ongedwongen (ik had nog nooit eerder drie kwartier bij de baas op schoot gezeten, meedeinend met de muziek), helemaal niet stijf of zo. Volgens mij was dit wel zo'n beetje onze beste nieuwjaarsborrel ooit.

© Theo Bennes, januari 2008